In memoriam – Malkica Dugeč (Zavidovići, 3. lipnja 1936. – Stuttgart, 15. rujna 2026.)

S tugom se opraštamo od Malkice Dugeč, hrvatske pjesnikinje i književnice, koja je 15. rujna 2026. godine preminula u Stuttgartu u 91. godini života.
Rođena je u Zavidovićima, pučku školu pohađala je u Sarajevu, maturirala u Zagrebu, a 1959. godine završila studij hrvatskoga jezika i rusistike na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Kao profesorica hrvatskoga jezika i književnosti radila je u školama u Požegi, Loboru, Gradcu kod Drniša i Donjem Miholjcu.

Pjesmama se počela javljati 1953. godine u srednjoškolskom časopisu **Polet**, a potom i u **Studentskom listu.** Njezin pjesnički prvijenac, zbirka *Crveni biseri*, objavljen je 1960. godine u Požegi. Godine 1972. emigrirala je sa suprugom, prof. Božom Dugečom u Saveznu Republiku Njemačku, gdje je zatražila politički azil. Iako je u Stuttgartu pronašla svoj novi dom, hrvatski jezik, književnost i domovina ostali su trajno središte njezina života i stvaralaštva.

Od 1974. godine objavljivala je pjesme, zapise i članke u brojnim hrvatskim iseljeničkim časopisima u Europi i prekomorskim zemljama. U desetljećima prije pada Berlinskoga zida predstavljala je hrvatske književnike u egzilu i sudjelovala na Međunarodnom sajmu knjiga u Frankfurtu na Majni. Od 1991. godine ponovno je objavljivala svoje knjige u Hrvatskoj te surađivala s brojnim književnim listovima i časopisima. Njezin književni opus obuhvaća više od trideset objavljenih knjiga.

Nakon pjesničkog prvijenca *Crveni biseri* (1960), u Barceloni je 1984. godine objavljena zbirka *Zemlja moja – nebo moje*. Uslijedile su zbirke *Kriška dobrote* (1994.), *Sve dalje od sebe* (1996.), *S Hrvatskom u sebi* (1998.), *Kroz pukotinu neba* (1999.), *Žudnja za smijehom* (2000.), *Zipka* (2001.), *O kamenu poj* (2002.), *Drhtaji ptica* (2004.), *Moć svjetla* (2006.), *U riječ unjedrena* (2007.), *Tragovima bezdomnosti* (2008.) i *Žigice vjere* (2010.). Pisala je i za djecu, a objavila je i pjesničku zbirku na njemačkom jeziku *Vom Winde gerissen* / Vjetrom istrgnuta (2010.), kao i neka prozna djela. Njezine su pjesme prevođene na strane jezike te uvrštavane u hrvatske pjesničke antologije, leksikone i Hrvatsku književnu enciklopediju.

Za svoj književni rad primila je, među ostalima, nagradu Dubravko Horvatić 2005. godine za ciklus *Sebe ne vidiš nikada*, nagradu Antun Branko Šimić 2007. godine za zbirku *U riječ unjedrena* te nagradu Fra Lucijan Kordić 2014. godine za zbirku *Žigice vjere*.
Od samoga osnivanja Njemačkoga društva za kroatistiku 2003. godine u Berlinu, bila je njegova članica. Bila je također članica Matice hrvatske, Društva hrvatskih književnika, Društva hrvatskih književnika Herceg Bosne, Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u dijaspori sa sjedištem u Baselu te brojnih hrvatskih kulturnih udruga.

Svojim je književnim i kulturnim djelovanjem pridonosila očuvanju hrvatske riječi i povezanosti hrvatske kulture u domovini i iseljeništvu.
U njezinu je pjesništvu domovina živjela kao trajno sjećanje, jezik kao prostor identiteta i pripadnosti, a poezija kao način njihova očuvanja. Daleko od rodnoga kraja, Malkica Dugeč ostala je vjerna hrvatskoj riječi, a iskustvo života u tuđini pretvorila je u snažan i osoban književni izraz.
Odlaskom Malkice Dugeč hrvatski književni i kulturni život izgubio je pjesnikinju čiji je stvaralački put bio obilježen dubokom povezanošću sa zavičajem, iseljeništvom i hrvatskom kulturom.
S poštovanjem i zahvalnošću čuvat ćemo uspomenu na Malkicu Dugeč.
Pokoj vječni, daruj joj, Gospodine! L. Šarčević